

Ivan Albreht:
O siroti Zvonki.

Poznate siroto Zvonko?

Vi imate dom, mater in očeta, se ž njima radujete in žalujete. Zvonka pa tega ne more, ne more...

Mamica govori, boža in ljubkuje, Zvonka ne čuje. Vse lepe materine besede so za Zvonko neme.

Zvonka vidi očetove skrbne oči, materine ljubeče oči. Rada bi rekla besedo. Tudi druge otroke vidi, kako gibljejo z ustnami; poskuša še sama, a ne more. Čim odpre usta in hoče kaj povedati kakor drugi otroci, se izviije le nerazumljiv in neprijeten glas iz njenega grla. Starši poslušajo, gledajo in ne razumejo. Tudi Zvonka ne razume. Samo to ve, da je nekaj nedostopnega zanj. Z ročicami kaže, česar ne more povedati z besedo. Pa kakor kaže, ne more pokazati in pojasniti vsega, kar čuti. Zato je žalostna. Skrije se in zajoka, toda niti njen jok ni tak, kakor jok zdravih otrok. — Zvonka je nema in gluha.

Bog ne daj, da bi se norčevali iz nje, kadar jo srečate! Večna Modrost, ki ji je naložila ta težki križ, ve, zakaj ji je potreben. Skušajte jo razumeti in bodite prijazni z njo! Stvarniku pa bodite hvaležni, da vam ni treba nositi takega bremena...

J. E. Bogomil:

Bogek je umrl.

Doma so govorili o cerkvi in o božjem grobu, o lučcah in o cvetju, ki je pri božjem grobu. Vsi so vedeli povedati, kako lepo je pri božjem grobu: Janko in Ivanka, Tonček in Joško.

Cilka je pa kar vlekla na ušesa, in čudno se ji je zdelo: Bogek da bi bil umrl! Saj je tako dober, kakor ji pravi mamica. In sami angelčki mu strežejo! Pa kako ga imajo radi! In v nebesih je; tam pa nobeden več ne umrje. Kako je to čudno! Bogek da je umrl?

In še bolj čudno, da mu nič ne zvoni. Pač nekam strašno, močno ropotá v zvoniku. Morebiti pa tako zvoni, če Bogek umrje?

In spet nova misel: Kaj bo pa, če je Bogek umrl? Kam bo pa ona šla, pa njena mama? Včasih so ji pravili, da gredo pridni otroci k Bogku v nebesa, pa njih dobre mamice tudi. Kako bo pa zdaj?

Morebiti pa le ni umrl?

In napravila se je Cilka sama — pomislite: sama! — v pet minut oddaljeno cerkev, da poizve, kako je z Bogkom, kako bo z njo in z njeno mamo.

Šla je in nikomur ni nič povedala. Videla je potem v cerkvi res veliko cvetja. In kako lepe lučke so gorele: bele, rdeče, zelene, višnjeve...

Cilka je gledala najprej od daleč, od daleč... Šla je potem bliže. Vse je videla, samo Bogka ne. Kdo ve, kje leži? Tu je pa vse drugače kakor pred meseci pri sosedovih, ko je umrl Tinček.

Sama je v cerkvi. Zadnja ženica je odšla od božjega groba. Kaj, ko bi šla zdaj kar prav blizu pogledat? Tista dva moža, ki sta ob božjem grobu, sicer grdo gledata, pa saj bosta šla tudi h kosilu?

Za toliko časa bo malo stopila v stran, da je ne bosta videla. Gre jima za hrbet, noter za cerkvene klopi, sede in čaka...

Pa jo nekaj objame kakor trudnost in onemoglost. Brani se, odpira oči in spet zapira. Zgublja se nekam v temo... Zleze skup. Glava se povesi. Cilka ob božjem grobu za stražnikovim hrbtom zaspi in zasanja.

Ljudje so prihajali in odhajali, in nihče ni videl spečega otroka v cerkvi.

Šele, ko je šel cerkovnik Pavle lučkam prilivat olja, je zapazil zraven božjega groba Cilko. Doma so bili pa že v skrbah: kdo ve, če niso Cilke vzeli cigani?

Cerkovnik Pavle je še spečo prinesel domov. Sama pa ni dognala, ali je res Bogek umrl.

